

гласъ. Домашнитѣ му всѣкакъ се трудили да го укротѣтъ, но нищо не помогнало, той си останѣлъ на своето и даже ухапа доктора за възнаграждение на трудътъ му.

Друго не оставаше на доктора, освѣнтъ да си излѣзе твѣвдѣ ускърбенъ. На излизание той увѣрявалъ Ивановитѣ родители, че никогашъ нѣма да отиде при такъво немирно и непослушно дѣте.

Ивановата рана била много малка и легка трѣбвало докторътъ да хване само търнътъ и да го извади; съ това всичко се свършвало, но Иванчо не далъ да се направи това. Търнътъ все по-дълбокъ се набивалъ и раната ставала все по-дълбока. Слѣдъ нѣколко дни болкитѣ станѣли по-голѣми и исцѣряванието по-тежко. Който не иска да слуша — нека се мѣчи. Кракътъ се поду страшно и Иванчо не могълъ да спи. Не стига, че той се мѣчелъ, но и безпокоелъ и съсѣдитѣ си съ своя викъ.

Една сутринъ болестъта взела голѣмъ размѣръ. Иванчо вече много ослабнѣлъ. Неговия гласъ едвамъ се чувалъ и той едвамъ тогава казалъ на родителитѣ си така: „о, драги родители, азъ ще умрѣ! моля ви занесете ме при докторътъ и го попитайте дали ще може да ми помогне. Той може да прави всичко съ менъ. Азъ ще бѣдѣ миренъ и ще правѣ всичко, каквото иска той, само и само да ме оздрави.“

Родителитѣ му го ислушали внимателно — съжалили го много, за дѣто е испатилъ и веднага взели една носилка, за да го занесѣтъ при доктора. Тѣ се съмнявали много да не би да ги върне доктора, защото Иванчо бѣше го много наскърбилъ. За щастие лѣкарьтъ билъ единъ